

meget stærkt understrege, hvad det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte har sagt, at Tjenestemændene Gang efter Gang fra Statens Side hører dette: Under vanskelige Erhvervsperioder er I jo ikke udsatte for at blive kastet ud af jeres Arbejde, saaledes som det frie Erhvervs Folk er; I er jo sikre, I sidder i en fast Stilling. Og saa gaar Staten ikke desto mindre her til at afskedige fast ansat Personale. Jeg kan ikke tvivle om, at hvis Postvæsenet fik den Opgave at gennemføre disse Indskrænkninger paa en saadan Maade og til en saadan Tid, at fast ansat Personale ikke afskedigedes, kunde Postvæsenet, som har fremragende Organisationer i sin Midte, let gennemføre en saadan Ordning. Saa betød det kun en kortvarig Opsættelse af Besparselsen, men til Gengæld en Besparselse for Øjeblikket paa andre Konti, nemlig paa Hjælpekassernes, Arbejdsløshedskassernes eller Pensionens Omraade, hvor det nu maatte indtræde. Hertil kommet nu det Forhold, som det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte nævnte, at det af de Skrivelser, som er sendte Finansudvalget, og som er optrykte i Bilagene, slet ikke klart fremgaar, hvad det er, de forskellige Afskedigelser vedrører. Den første Skrivelse af 21. Januar 1920 (se Bilag 44) giver Indtryk af, at de Udgifts-nedsættelser paa Kontoen, som vi her ser, kun vedrører de to specielle Emner, Søndagsombæringen og Pengepostombæringen i Provinserne, men ved nærmere Eftersyn viser det sig efter de senere givne Meddelelser, at de Afskedigelser af Personalet, som man troede kun var foranstaltede med det Formaal for Øje, i Virkeligheden synes at skulle iværksættes af Hensyn til andre Foranstaltninger, hvorom der endnu aldeles ikke er truffet Beslutning, hverken i Ministeriet — idet det afventer en Kommissionsbehandling — eller endnu mindre i Rigsdagen.

Ud fra disse Betragtninger skal jeg tillade mig at anmode det høje Ting om at stemme for Mindretallets Ændringsforslag Nr. 86, som bemyndiger Ministeren fuldt ud til at gennemføre Besparselser, men gennemføre dem paa human Maade, og bemyndiger ham til at afholde saadanne Besparselser paa de Konti, der her er Tale om, som Indskrænkningernes Gennemførelse til det nævnte Tidspunkt og paa den nævnte Maade berettiger ham til.

Ministeren for offentlige Arbejder (Slebsager): Den ærede Ordfører (Brorsen) gjorde Rede for det Underændringsforslag, som knytter sig til de Ændringsforslag, som angaar Foreningen af Post- og Jernbane- og Telegraf-tjenesten. Med hele dette

Forhold hænger det saaledes sammen, at Lønningskommissionen af 1917 i sin Betænkning fremsatte Forslag om en Nyordning vedrørende Udførelsen af Postforretningerne ved Statsbanerne og Privatbanestationerne og Telegrafforretningerne ved Posthusene, hvorefter dette Forhold skulde ordnes efter Entreprisesystemet, saaledes at Banerne fik en bestemt Sum for Udførelsen af Postforretningerne og Postvæsenet en bestemt Sum for Udførelsen af de Telegrafforretninger, der knytter sig til Posthusene; de enkelte Institutioner skulde da ordne sig med deres Tjenestemænd med Hensyn til Udførelsen af disse Forretninger. Man mente det ret nødvendigt at gaa over til dette Entreprisesystem, netop fordi man var gaet over til at indføre 8 Timers Arbejdsdagen. I og for sig erkender Lønningskommissionen, at det fra Statens Synspunkt ikke er ønskeligt at gaa til disse Ændringer, og hverken Postvæsenet eller Statsbanerne nærer særlige Ønsker derom, men fra Privatbanernes Side har man ønsket Entreprisesystemet ogsaa ud fra den Betragtning, at det var nødvendigt for dem at faa betydeligt mere for Postforretningerne. Kommissionen afgav sin Betænkning meget sent, hen i Februar Maaned, og der var derfor meget kort Tid til Overvejelse af Spørgsmaalet. Jeg tog derfor det Standpunkt — Kommissionsbetænkningen var enstemmig — at gaa til Finansudvalget med Forslaget, saaledes som det kom fra Kommissionen. Der var, som sagt, meget kort Tid til Overvejelse af dette Spørgsmaal, og da navnlig Statsbanerne, hvad der ogsaa er gjort Rede for af den ærede Ordfører, mente, at det Udkast til Overenskomst mellem Statsbanerne og Postvæsenet, som indeholdtes i Kommissionens Betænkning, vanskeligt kunde holde, og da dei Betænkningen vedrørende dette Forhold benyttede Tal ansaas for kalkulatoriske, mente Finansudvalget, at det var rigtigt, at Forholdet blev Genstand for en nøje Overvejelse til Efteraaret i den kommende ordinære Samling. Derimod var der Enighed mellem Finansudvalget og Ministeren om, at Ændringen skulde gennemføres for Privatbanernes Vedkommende, og derfor har Finansudvalget stillet et Underændringsforslag, som jeg altsaa subsidiært har tiltraadt. Da jeg er fuldstændig klar over, at det bliver Løsningen, at Entrepriseringen kommer til at træde i Kraft for Privatbanernes Vedkommende, og at man udsætter Ordningen for Postvæsenets, Statsbanernes og Telegrafvæsenets Vedkommende, saa at der bliver Tid